

banaliteit van Macht, Liefde, Verlangen, Genot ensceneert. Zo de scène, zo het leven: we gaan met de nochtans vaak plechtstatig uitgesproken Grote Woorden op die kleinmenselijke wijze om die meer dan eens het waarmerk bij uitstek van de menselijke soort schijnt.

LE DESIR — Thans, in de nadagen van de psychoanalyse, nog spreken over Verlangen, doet op z'n minst bedenkelijk, vaak ronduit pretentius aan. Want we beschouwen onszelf misschien nog wel als verlangende wezens, maar we handelen al lang niet meer overeenkomstig dit zelfbegrip. En als we dan toch plots, in een ogenblik dat ons op de bekende manier 'overvalt', met dat verlangen worden geconfronteerd, ontbreekt een taal, een vocabulaire, en vooral *een stijl*. Keer op keer blijkt dat het verlangen te groot is, te massief, te ernstig ook voor ons geïnformaliseerd gebabbel. We moeten ons daarom tevreden stellen met het herkauwen van de talige echo's van negentiende-eeuwse auteurs, aangevuld met wat flarden re-

cente poëzie en enkele volzinnen van Jacques Lacan. — Lauwers ensceneert dit gebrek aan een eigentijds 'begerend spreken' in *Le Désir*, zodat de voorstelling zowel een stuk over 's mensen Verlangen als over het verlangen naar een taal van het Verlangen kan heten. Zijn eigen tekst is direct, hard, een variant op het 'dirty realism', waarvan de obscene duidelijkheid altijd ook een talig tekort symboliseert: ongearticuleerd schreeuwen als onmogelijk alternatief voor moordend gestotter. Het verlangen toont zich in dit soort van discours op een zijdelingse wijze; het wordt (uit)gezegd middels wat ongezegd blijft in de slechts in schijn eenduidige expressiviteit van woorden als 'neuken', 'afmaken', 'afzuigen'. Deze geweldadige taal is verwant aan het militaire bevel. Haar dwangmatigheid kan worden beschouwd als een quasi neurotisch symptoom van wat de geïnformaliseerde taal ons heeft aangedaan. Want de taal die geen sociale onderscheidingen meer gedooft, die vrolijk jij't en dapper jouw't, maakt ons ook gedurig

sprakeloos tegenover het verlangen qua Verlangen. En juist omwille van de algehele maatschappelijke tendens tot banalisering van de symbolische orde kunnen we dat verlangen nog enkel brutaal uitschreeuwen als... brute drift. — Het verlangen wordt in *Le Désir* ook letterlijk indirect ter sprake gebracht, via een historische omweg richting fin-de-siècle. De woorden van Wilde, Huysmans en Lautréamont doen thans geciseleerd, over-verfijnd, over-sensibel aan. Verlangen is in deze taal nog synoniem met 'taal-verlangen', met het streven om het eigen verlangen, inclus de meest persoonlijke fantasma's, in de per definitie collectieve taal een plaats te geven. Deze wil tot talige toe-eigening verplicht ipso facto tot een meer of minder grondige (her)bewerking, een bijschaven van de taal. *Le Désir* kan dus worden gelezen als een strijd, ja een *clash* tussen onze geseksualiseerde taal-die-zegt-waarop-het-staat ('ik neukte haar', 'ik vermoordde haar') en een in alle betekenissen van het woord *gesublimeerde* taal, waarin het verlan-

Snakesong. Le Désir - Needcompany / Wonge Bergmann

